

ARANY NYÁR

*Arany kannákból sűrű méz csorog,
aranyban állnak mind a házsorok,
utcák során arany emeletek
ezer szemmel tükrözik az eget,
a végtelen, vakító láng-csodát,
arany sugarak részeg mámorát.
És izzik a fényben, a rekkenő
nyárban izzik az arany-levegő...*

*Kibontják arany kontyukat a fák,
arany katlanban fortyog a világ,
arany nyilak villannak ablakok
arany tükrében, s mint arany karok,
póznák nyújtóznak, s a tetők alatt,
a csatornákon, arany zuhatag:
zuhog és zeng a fény, s a táj lebegve
beleszédül az arany végtelenbe!*

ÁPRILIS

*Kapások járnak, friss a föld,
Bokrosodnak a temetők.
Nézi a paraszt az eget:
Mivé lesz, amit elvetett?*

*Homloka izzad: gyöngyöt ér,
Reménysége is földkövér,
Minthogyha vetne, vagy akár
Mellig búzában járna már.*

*Dombok lejtőin kocsinyom,
Gőzölve lépdél a barom.
Tehén szoptatja nyalt fiát,
Nyugodtnak látszik a világ.*

*Pedig belül, ott legbelül,
Magok szerelme egyesül.
Rögről lehellet párolog,
Rikácsolnak a szárnyasok.*

*Nappal az éjjel küszködik,
Kutya vakarja fültövit,
Roppan az élő almaág,
Mintha sürgetve szólna rád.*

*Bennem is, érzem, hirtelen
Zuhog a vér, mint nyílt seben.
Ölelni, látni, adni kell,
Vess hát, örömmel, majd kikel!*

Simon Emil